

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3000/2017
13.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Добриле Страјина и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Ања Милетић, адвокат из ..., против туженог ВВ, из ..., чији је пуномоћник Никола Томашевић, адвокат из ..., ради престанка издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 377/17 од 15.06.2017. године, у седници одржаној 13.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 377/17 од 15.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 1562/15 од 30.09.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца којим је тражио да се укине обавеза плаћања 20% од остварених укупних месечних примања, на име издржавања туженог. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, предлог тужиоца да се одреди привремена мера којом би се забранило уплаћивање средстава на име издржавања на текући рачун туженог и којом би се наредило да се средства која се на основу извршног решења обустављају од личних примања на име издржавања депонују или у надлежном суду или у благајни Предузећа Ставом трћим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 106.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у у Београду Гж2 377/17 од 15.06.2017. године ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11 и 55/14), и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, правоснажном пресудом Првог општинског суда у Београду од 26.01.2000. године П 5592/99 тужилац је обавезан да на име свог доприноса за издржавање, тада малолетног, туженог плаћа 20% од својих укупних месечних примања, почев од 22.10.1999. године па убудуће. Наведеном пресудом промењен је начин исплате и висина доприноса за издржавање, тада малолетног, туженог које је одређено судским поравнањем закљученим пред Првим општинским судом у Београду 14.11.1989. године. Тужени је рођен ... године, живи са мајком у стану који је површине 36 м², за који трошкови за инфостан су око 6.500,00 динара месечно, с тим што постоји дуг од 86.560,00 динара, док су трошкови за струју од 2.000,00 динара до 3.000,00 динара месечно. Мајка туженог је пензионер, на име пензије прима око 25.000,00 динара месечно. Тужилац је рођен ... године, нарушеног је здравља. Поред туженог има још два детета, која су пунолетна. У периоду од марта до августа 2016. године просечна нето примања тужиоца су 44.768,75 динара.

Тужени је почетком 2009. године, због компликација са бубрезима, примљен на Институт за урологију и нефрологију Клиничког центра Србије, где је почео са хемодијализама, два пута недељно, да би му крајем 2011. године била извршена трансплатација бубрега. Због епизода акутног одбацивања пресађеног органа тужени је на имуносупресивној терапији и свакодневно користи велики број лекова. Према налазу и мишљењу Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Сектора за медицинско вештачење од 23.01.2012. године код туженог постоји потпуна неспособност за рад. Из налаза и мишљења Комисије судских вештака, састављене од прим. др Наде Јовановић Васиљевић, специјалисте ургентне медицине (која има искуство у раду са нефролошким пацијентим на дијализи више од десет година) и проф. др Јасмине Јовић Стошић, специјалисте интерне медицине, од 09.03.2016. године следи да је трансплатација бубрега код туженог извршена након вишегодишње дијализне терапије, тако да су се код туженог развиле бројне компликације, због којих је и проглашен неспособним за рад, да су оне трајне природе, да стање после трансплатације бубрега није стање трајног излечења, с обзиром да су особе којима је бубрег трансплатиран обавезне да непрекидно узимају терапију која спречава одбацивање трансплантата, а која доводи до смањења имунитета и честих инфекција, што значајно утиче на њихову радну способност, да трансплантирани бубрег има одређени век трајања који је обично 10-15 година, што значи да ће у будућности врло вероватно доћи до погоршања стања туженог, када ће поново морати да буде лечен свакодневним дијализама или подвргнут новој трансплатацији, да болест туженог није излечена и да чак и ако је актуелно у добром општем стању у наредном периоду се несумњиво могу очекивати компликације и погоршања, због чега тужени не може да заснује радни однос и да ради довољно дуго да себи обезбеди адекватне приходе

и пензију из радног односа. Према налазу и мишљењу Комисије код туженог постоји потпуна неспособност за рад, с обзиром да су утврђени поремећаји здравља туженог трајне природе

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да нису испуњени услови за престанак тужиочеве обавезе у погледу издржавања туженог у смислу члана 167. у вези члана 155. став 1. Породичног закона ("Сл.гласник РС" бр.18/05), и правилна је одлука којом је одбијен као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да утврди да је престала његова обавеза да издржава туженог.

Услови за остваривање права пунолетног детета на издржавање од родитеља прописани су чланом 155. Породичног закона. Према ставу 1. овог члана, пунолетно дете које је неспособно за рад, а нема довољно средстава за издржавање, има право на издржавање од родитеља све док такво стање траје. Изузетак од овог правила прописан је ставом 4. истог члана према коме нема право на издржавање пунолетно дете ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за родитеље, односно друге крвне сроднике.

Код утврђеног, да је тужени пунолетан, да нема нити радом може да обезбеди средства за сопствено издржавање, а средства које обезбеђује његова мајка нису довољна за то без доприноса тужиоца, као другог родитеља, то тужени и даље испуњава услове за остваривање права на издржавање од тужиоца, као другог родитеља, у смислу члана 155. став 1. Породичног закона, како су то правилно закључили нижестепени судови.

Општи услови за престанак издржавања прописани су чланом 167. Породичног закона. Према ставу 2. овог члана издржавање може да престане када поверилац издржавања стекне довољно средстава за издржавање, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете (тачка 1) и када дужник издржавања изгуби могућност за давање издржавања или давање издржавања постане за њега очигледно неправично, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете (тачка 2). У конкретном случају из утврђеног чињеничног стања не следи да су наступиле неке од наведених околности које би створиле могућност за престанак издржавања туженог, као пунолетног детета и за ослобађање тужиоца, као родитеља обавезе издржавања туженог.

Врховни касациони суд налази да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари наводи ревизије којима се указује да је тужилац болестан, да је његова супруга незапослена, те да самим тим нема довољно средстава ни за сопствено издржавање. Наводи су без утицаја, с обзиром на то да је тужилац запослен и да остварује приходе, а тужени, иако је пунолетан, има право на издржавање од тужиоца, као родитеља, јер је неспособан за рад и нема довољно средстава за издржавање. Осим тога чланом 166. ставом 4. Породичног закона прописано је да ако има више поверилаца издржавања, право детета на издржавање има првенство, из чега следи да право туженог на издржавање у односу на супругу тужиоца има првенство.

Како у конкретном случају не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, нити разлози на које ревизијски суд пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић